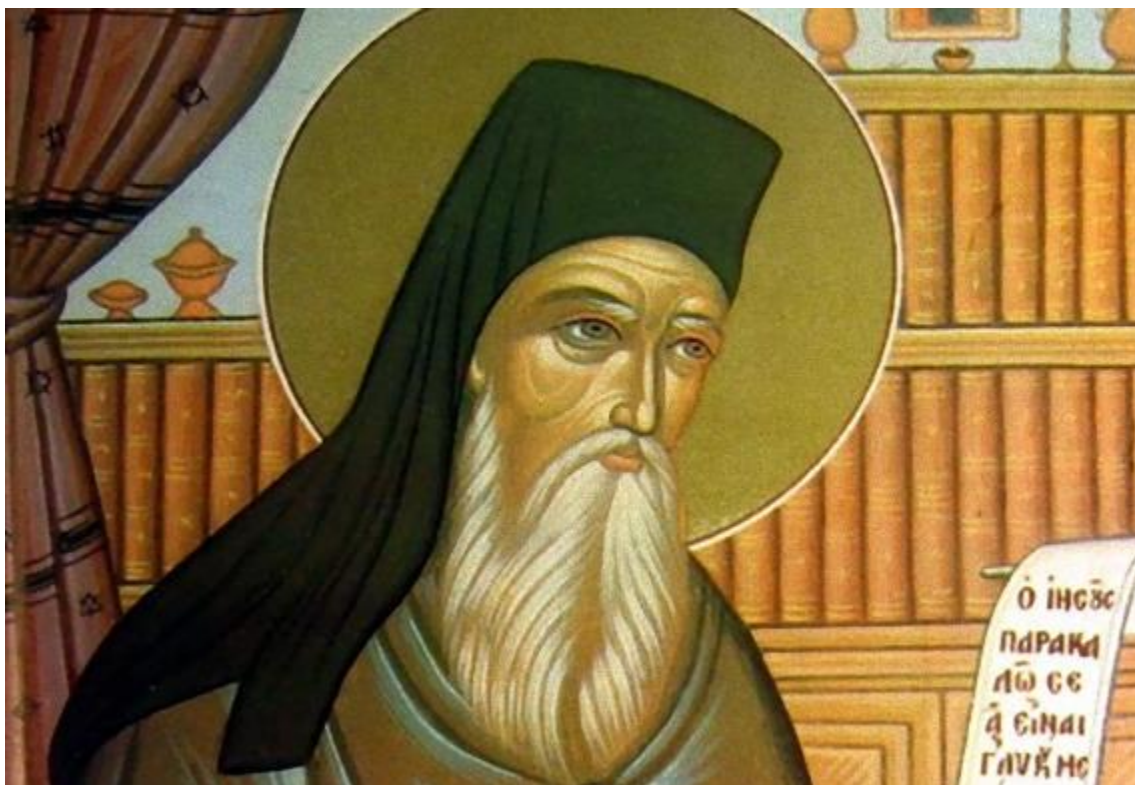

Η ελπίδα και η πεποίθηση στον Θεό.

Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης.

Αν και στον αόρατο πόλεμο είναι πολύ αναγκαίο το να μην έχουμε θάρρος στον εαυτό μας, παρ' όλα αυτά, αν απελπιστούμε μόνο, δηλαδή αν αποβάλουμε μόνο κάθε θάρρος στον εαυτό μας, είναι βέβαιο ότι ή θα τραπούμε σε φυγή ή θα νικηθούμε και θα κυριευθούμε από τους εχθρούς.

Γί αυτό, κοντά στη ολοκληρωτική απάρνηση του εαυτού μας, χρειάζεται ακόμη και η απόλυτη ελπίδα και πεποίθηση στον Θεό, να ελπίζουμε δηλαδή από αυτόν μόνο κάθε καλό και κάθε βοήθεια και νίκη. Όπως δηλαδή από τον εαυτό μας, που είμαστε το μηδέν, τίποτε άλλο δεν περιμένουμε, παρά γκρεμίσματα και πτώσεις, για τα οποία και πρέπει να απελπιστούμε από τον εαυτό μας εντελώς, έτσι και θα απολαύσουμε οπωσδήποτε από τον Θεό κάθε νίκη αμέσως μόλις σπλίσουμε την καρδιά μας με μια ζωντανή ελπίδα σε αυτόν, ότι θα λάβουμε τη βοήθειά του σύμφωνα με το ψαλμικό: «Σ' αυτόν έλπισε η καρδιά μου και βοηθήθηκα» (Ψαλμ. 27:9).

Αυτή την ελπίδα, μαζί και βοήθεια, μπορούμε να πετύχουμε για τέσσερις λόγους.

α) Γιατί τη ζητάμε από έναν Θεό ο οποίος, με το να είναι παντοδύναμος, ό,τι θέλει μπορεί να το κάνει, και επομένως μπορεί να βοηθήσει κι εμάς.

β) Γιατί τη ζητάμε από έναν Θεό ο οποίος, με το να είναι άπειρα σοφός, γνωρίζει τα πάντα με άκρα τελειότητα, και επομένως γνωρίζει όλο εκείνο που ταιριάζει στη σωτηρία μας.

γ) Γιατί ζητάμε αυτή τη βοήθεια από έναν Θεό ο οποίος, με το να είναι άπειρα αγαθός, με μία ανέκφραστη αγάπη και θέληση είναι πάντοτε έτοιμος να δώσει από ώρα σε ώρα και από στιγμή σε στιγμή όλη τη βοήθεια που μας χρειάζεται για την πνευματική και ολοκληρωτική νίκη του εαυτού μας, αμέσως μόλις τρέξουμε στην αγκαλιά του με βέβαιη ελπίδα.

Και πώς είναι δυνατόν, ο καλός εκείνος Ποιμένας μας, που έτρεχε τριαντατρία χρόνια αναζητώντας το χαμένο πρόβατο με τόσο δυνατές φωνές, που βράχνιασε ο λάρυγγάς του, που περπάτησε δρόμο τόσο κοπιαστικό και με αγκάθια, που έχυσε όλο του το αίμα και έδωσε τη ζωή του, πώς είναι δυνατόν, λέω, τώρα που αυτό το πρόβατο ακολουθεί πίσω του και με επιθυμία φωνάζει και τον παρακαλεί, να μη γυρίσει σε αυτό τα μάτια του; Πώς μπορεί να μην το ακούσει και να μην το βάλει στους θείους του ώμους, κάνοντας γιορτή με όλους τους αγγέλους του ουρανού; Και αν ο Θεός μας δεν παύει να γυρεύει με μεγάλη επιμέλεια και αγάπη να βρει –όμοια με τη δραχμή της ευαγγελικής παραβολής– τον τυφλό και κουφό αμαρτωλό, πώς γίνεται τώρα να εγκαταλείψει αυτόν που σαν χαμένο πρόβατο φωνάζει και καλεί τον δικό του Ποιμένα; Και ποιος θα πιστέψει ποτέ ότι ο Θεός, που χτυπάει πάντα την καρδιά του ανθρώπου επιθυμώντας να μπει μέσα και να δειπνήσει, σύμφωνα με την ιερή Αποκάλυψη (3:20), δίνοντας σε αυτόν τα χαρίσματά του, ότι, όταν του ανοίγει την καρδιά ο άνθρωπος και τον προσκαλεί, αυτός θα κάνει θεληματικά τον κουφό και δεν θα θέλει να μπει;

Ο δ' τρόπος για ν' αποκτήσει κάποιος αυτή την ελπίδα στον Θεό και τη βοήθεια είναι το να ανατρέξει με τη σκέψη του στην αλήθεια των θείων Γραφών, οι οποίες σε τόσα μέρη μας αποδείχνουν φανερά ότι δεν έμεινε ποτέ ντροπιασμένος και αβοήθητος όποιος έλπισε στον Θεό. «Κοιτάξτε τις αρχαίες γενεές και στοχαστείτε· ποιος εμπιστεύθηκε στον Κύριο και ντροπιάστηκε;» (Σειράχ 2:9)

Με τα τέσσερα λοιπόν αυτά όπλα οπλίσου, αδελφέ μου, και άρχισε το έργο και πολέμησε για να νικήσεις· και βέβαια από αυτά θα αποκτήσεις όχι

μόνο την τέλεια ελπίδα στον Θεό, αλλά και την τέλεια απελπισία στον εαυτό σου, για την οποία δεν παύω να σου θυμίζω, διότι έχεις πολλή ανάγκη από τη γνώση της. Διότι στον άνθρωπο είναι τόσο πολύ προσκολλημένη η μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του –ότι είναι κάτι– και τόσο λεπτή, που σχεδόν πάντοτε ζει κρυφά μέσα στην καρδιά μας, αν και μας φαίνεται ότι έχουμε απελπισία στον εαυτό μας και ελπίδα στον Θεό.

Επομένως, για να αποφεύγεις όσο μπορείς αυτή τη μάταιη ιδέα, και για να κάνεις τα έργα σου με απελπισία στον εαυτό σου και ελπίδα στον Θεό, είναι ανάγκη να προπορεύεται η σκέψη της αδυναμίας σου πριν από τη σκέψη της παντοδυναμίας του Θεού, και πάλι αυτές οι δυο μαζί να προπορεύονται πριν από κάθε μας πράξη.

**Από το βιβλίο «ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ» του αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου,
έκδ. Β', εν Αθήναις 1853, κεφ. Γ', σελ. 12.
Γλωσσική προσαρμογή για την Κ.Ο.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>